

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Daabs-Pagten

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 22. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_509-txt-shoot-idm264/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

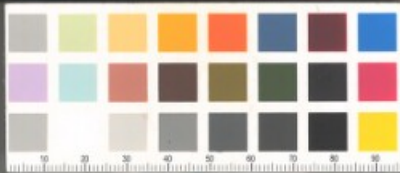
[Læs CC0-erklæringen](#)

Nette sulte, det var haardt, og deds et det blev
 gort, nemlig Hr. Stiftsprovst Clausen, da En-
 del af os forleden dag drom, satte sig med Hæn-
 der og Fødder imod. Her var da gode Naad borte,
 og jeg glædede mig derfor virkelig, som En der
 sinder en Skat, da det faldt mig ind, at til
 Næst kunde vi vel sulte os i, at Hr. Stifts-
 provsten og Andre døde og lærde som de vilde,
 naar det kun fremdeles blev de Profster som vilde,
 tillædt at bære efter den gamle Alter-Vog og
 at lære efter de Symboliske Vøger og naar Sog-
 ne/Baadere blev løst, saa ender ved Sacra-
 menterne og Confirmationen kunde de være
 sig og hvilken Præst i Stats-Kirken han vilde.
 Dette vilde nu vistnok kun nytte de gammel-
 dags Christne lidt, dersom Stiftsprovsten havde Ret i,
 at jeg var eminent den eneste Præst, der vilde
 bære efter Ritualet, og jeg kunde i alt Fald umen-
 lig indsehaae ser, at alle mine Treets-fervante en-
 ten turde eller vilde være saa megen i deres
 Begjæring, men jeg sagde hvad sandt var, at
 saa nijsom er jeg nu blevet, at jeg daade turde
 og vilde raade mine Treets-fervante til det
 Samme, og at saamegen Frihed kunde En
 hver indse, vi maatte have, naar der ikke aaben-
 bar skulde gøres Bred paa vor Samvittighed!
 Det nok turde jeg ikke give et saadant Naad,
 naar jeg ikke troede, Hr. Stiftsprovsten tog mar-
 feltig Hæi i at tænke, alle Danste Profster var
 enige med ham om Daabs-Pagten, men jo flere
 Profster han hør paa sin Side, des færgerere et
 umagelig den Frihed, jeg forlanger, saa jeg var
 nær ved at træ, at selv Stifts-Provsten vilde ikke
 misunde os den.

At det nu var et forsvaret Indsald af Anon-
 ymen i Maanedstidstet at ville give en saa
 uskyldig, fordommelig, besiddet og vel overvundet
 Bog til en feemaskelig Uing, hvis Naad alle
 gode Bønner skulde fare i Harnisk for at bekæmpe,
 det nægtes ingenlunde; men havde han ikke væ-
 ret en literær Stakkel og dog haaret det forkeim-

Indsald, maatte han dog indredelig enten svoret
 sin Ejerse paa de to Kiends-Gjerninger, som
 rimeligvis bare det Hele, eller, naar det var oret
 Magten, dog svor at vide, et kunde godt have
 Samvittigheds-Frihed, uagret Man forandret
 ved Daabs-Pagt og hvilken vilde lese Eegner
 Baader eller lade os slippe ud af Stats-Kirken.
 Endelig havde der, selv naar dette glippede,
 dog været et forsvaret Naad for en dygtig Mand,
 som nu engang vilde os til Fird, nemlig at paa
 Naad, at vi gammel-
 dags Christne, der heller
 vilde have Daabs-Pagt tillædt med Jre-naus,
 Ansgar, Morten Luther og Bisop Valle
 end med Hr. Stiftsprovst Clausen, vi havde i
 Vunden ingen Samvittighed og maatte alts-
 saa heller ikke forlange nogen Frihed for den,
 men skulde snarst lytte Stiftsprovsten og lade
 Alt hvad han kaldte „overtraffe Gælle“ fare!

Men for, Anonymen gjorde ingen af Des-
 lens, saa jeg maa nedes til at stille ham, det
 kunde indbilde sig, det var Kænst nek, ved et alt
 deds praktisk Kænst-Zergismal, strengt prak-
 tisk taget og behandlet, altsed at ignorere
 hvad Taten var om, nemlig ved Ret til at des
 helde ved Naads-Pagt i Fird, og Hr. Stifts-
 provst Clausens Paastand, at nu maatte og skulde
 den, trods vor retmæssige Protest, forandret. Ja,
 det var Anonymens Helte-Gjerning, ganske at
 ignorere Sagen, hvorem det i den Danste
 Stats-Kirke ene gjælder og hvorem det var mig
 at gjæde, og dermed med en sigtig Profsters-Mine
 at kritisere Begjæ, som om den var et midløst
 Borsog paa, Kirkehistorisk at bevise vor Danste
 Lutherste Daabs-Pagts apostoliske Rigtighed, og
 gjætt at opløse dens Overensstemmelse med Bli-
 delen og phisiosophisk at bevise Djævelens Pæ-
 senlighed og Umægtighed i den bedste Ver-
 den, latter Ting, som enhver Skole-Dreng kunde
 for, aldrig var faldet mig ind og som jo var al-
 deds umagtig, hvor det kun gjælder om borgers
 ligt Serlov til at beholde og forplante sin gaa-

meddags Christenden.*) For at vide, af hvor alderd praktisk Natur Spørgsmaalet er, ansættede jeg endogsaa Tilfældet med mine egne Børn, hvornæ jeg naturligtviis har oprettet den samme Daabs-Pagt med, som min Fader oprettede med mig, og hvornæ jeg jo ikke, naar Hr. Stiftsprovstens Clausen fik sin Villie, kunde faae censurerende i denne min og dets Daabs-Pagt, uden fornødt at træde ud af den Danske Stats Kirke.

Hvor nu Sagen er saa dienstlig praktisk, at et forskelligt Skjønns nødvendigt maatte følge paa Daabs-Pagtes Forandring, enten den saa er apostolisk eller ikke, og enten Døvelen er en Person eller ikke, det er det jo høist fremprageligt, at ville forvandle Tvisten om en bestemt Borgers-Rettighed til en academisk Disputat om den bibelske Eeghed og det Ordets Opfindelse, saa at om ogsaa Anonymens Døgtighed deri var magtloed, havde han dog ligesuldt behaandlet Sagen som en Sanktel, og det er i vor lille Borgers-Retss saa høist usigelig Sag, at hvis vor gamle Daabs-Pagt blev forrangt af Hr. Stiftsprovstens den Nydage, da var et forskelligt Skjønns med alle dets utæregnelige Følger uundgaaeligt. Naar det disse Anonymen ogsaa paa Papirets-Gaahedret gjør i mine Dine kun en maadelig Figur, fæstede jeg dog ikke til det at røre ham med en Finger, men lader ham gjerne træde sig med, at, tabde han end Sagen, hvor det virkelig fæd, paa Torden, saa vante han det dog hvor han tænkte sig det, Tøsten, hvor han sagtede kun med sin egen Skygge. Jeg maatte desuden, hvad end min Lyst var, for Oieblikket overlade ham hele Speculationens-Mærken, da det er mig magtloedgjænde ikke

*) Vil man endog see hvad Skriften siger om Døvelens Personlighed, da lise man Job. 8. 11. og vil man see, hvilke Medhjælpere man indbefatter sig i, ved at nægte Personligheden af Gjenstanderne og Christi Gjernede, da givret blandt Andre herde Kirkens Gjenstande og Samtiden mellem Praxen og Løfte (Thes. Naarndtskritik B. 7. S. 211-29) nævntere Oplysning.

høst en eneste Løser at fornylle Synspunktem; thi Oieblikket er løstbart nu, da det Kjøbenhavnste Ministerium med en ubegribelig Enighed har seiet Stiftsprovsten i at anlage vor gode gamle Aker-Bog for det Høiføngelig Danske Cancelli, hvad iblandt Andet viser, at Stiftsprovsten har et andetledes godt Greb paa det Praktiske end Anonymen i Waandtskriftet. Sel ved jeg nu ikke, paa hvor stærk en Forventelse det denne Gang er andraget, men at Hr. Stiftsprovsten ikke kan nøies med en ringere, end Forandringen af vor gamle Daabs-Pagt, det hvor han selv sagt er, og vi kan da umulig tvivle om, at hans Klage ret egnelig gjæder hvad vi, om vi skal høre Trost af vor Daab, maas blive træet til Døden! Treer Negen at Daaben bliver lige kraftig, naagret man bitterlig forandret den Pagt, hvorunder den er blevet et middelst, det blive hans egen Sag, men hvornæ det ved sin Daab seier sig forsvaret om Demos-Ket i Gudstuaad og Aker-Ket til Hvort Kone, kan naturligtviis ikke lade det komme an paa en Prøve, om hans Børn ved en anden Daabs-Pagt kan gjøre den samme vellyggede Erfaring, og man indseer desuden let, at om det ogsaa siden siges lærnes Tid var indledet nogen Teil ved Daabs-Pagten, saa rettede man den dog ingentunde, men gjæde den sinterlig naagret, ved at forandre den paa egen Haand eller efter Andets Lyfte.

Naar for Næsten Anonymen en engang kan indse, at de to Løstere, som legge et Vilkaar for vor Daab, udgjøre een Daabs-Pagt, da viser det kan, at han er en for Stakket i Logikken, og naar han ikke engang kan lide, at jeg nu, da det gjædes behøve, „seier Dødet for Høvedsmulighed, ophøst Tolerancie og ander Næmme dyrelige Dødet“, da smied det at vide, han enten maa være meget vanstellig at gjæve tilpaa eller han maa legge mere Vægt paa, hvornæ det seere Dødet end paa hvordan det foret. Jeg, han mener kanstet blot bemækt, at jeg lattede alle disse Næmme dyrelige Dødet, men i saa Fald stulde han hest

